Kurbani sakrificë për Allahun

Krijuar: Merkure, 09 Nentor 2011 00:34

Dr: Shefqet Krasniqi

Gjatë ditëve të kaluara, bile edhe më tej shumë njerëz ishin dhe vazhdojnë të jenë të preokupuar me çështjen e kurbanit dhe për çdo ditë kamë thirrje të shumta telefonike dhe pyetje gojore në lidhje me dispozitat e këtij riti fetar, gjë që me kënaqësinë më të madhe ju përgjigjem pyetjeve të tilla, ngase ajo jap me kuptuar se njerëzit duan të bëjnë diç për Zotin e tyre të cilin e besojnë. Duan ta ofrojnë një punë të mirë tek Allahu me të cilën Ai është i kënaqur dhe i shpërblen për te, bile jo rrallë herë pyesin edhe për të vdekur se a bënë të therim për ta kurban, çka jep me kuptuar se populli ynë i kushton një rëndësi të veçantë çështjes së kurbanit. E është interesant se çështja e kurbanit ka qenë prezente tek populli ynë nga dita që kanë pranuar islamin dhe asnjëherë nuk është ndërprerë, bile edhe gjatë periudhës komuniste njerëzit ani pse nuk kanë shkuar as nëpër xhamia, e ndoshta edhe shumë gjëra tjera fetare nuk i kanë kryer, por me gjithë atë kurban kanë therur. Me çka kuptohet se ky popull gjithmonë e ka dashur këtë fe, është duke e dashur dhe ka me vazhduar ta dojë me emrin e Allahut sa të jetë kjo tokë me njerëz.

Jo vetëm tek shqiptarët mysliman, por anë e kënd botës ku ka mysliman është e njëjta gjë sa i përket therjes së kurbanit, ky ritë fetarë nuk është ndërprë asnjëherë që nga koha e Profetit Ibrahim (paqja dhe mëshira e Zotit qoftë mbi te), diku para rreth pesë mijë viteve, i cili ishte i pari që theri kurban dhe vazhdoi më pas tek pasardhësit e tij dhe gjeneratë pas gjenerate deri sot dhe do vazhdoi edhe më tej.

Phoca PDF

Fjala kurban do të thotë sakrificë, me bërë diç për dikë, me u ofruar me diçka te dikush që e donë, që ke nevojë për te, që te ai shpreson e kështu me radhë. E këtu është fjala që me derdhjen e gjakut , gjegjësisht me therjen e një shtaze për hir të Krijuesit, të ofrohemi tek Ai, ta fitojmë kënaqësinë e Tij. Ani pse është në mënyrën simbolike, por me gjithë atë domethënien e ka shumë të madhe, ngase vet esenca e këtij kurbani na kujton sakrificën e parë , na kujton Ibrahimin i cili vendosi ta bëjë kurban, gjegjësisht ta theri të birin e tij për hir të Allahut, duke i dëshmuar Atij se askë nuk e do më shumë sesa Atë dhe se për te është në gjendje ta jap jo vetëm një pjesë të pasurisë, por edhe më të dashurin e shpirtit, djalin e vetëm Ismailin i cili i lindi në pleqëri, diku rreth moshës nëntëdhjet vjeqare. E për të cilin e kishte lutur Allahun që nga rinia t'ia fali dhe tani më pasi u rritë djali, babai i tha: "Dhe kur arriti ai (djali) që së bashku me të (me Ibrahimin) të angazhohet në punë,(kur i bëri trembëdhjetë vite) ai (Ibrahimi) tha: "O djali im, unë kam parë (jam urdhëruar) në ëndërr të të pres ty. Shiko pra, çka mendon ti?" Ai tha: "O babai im, punoje atë që urdhërohesh, e ti do të më gjesh mua, nëse do All-llahu, prej të durueshmëve!" (Kur'an, Safat:102). Edhe babai edhe biri që të dy kuptuan se urdhëri i Allahut nuk duhet kthehet prapa edhe se nëse është në pyetje që edhe biri të sakrifikohet vetëm e vetëm për ta fituar kënaqësinë e Zotit dhe për ta quar në vend urdhërin e Tij, atëherë ajo duhet të bëhet. Le të bëhet kurban biri, le të bëhet kuban edhe pasuria , le të jap çdo, por jo edhe dashurinë e Allahut. Ngase ajo është më e shtrenjët se çdo gjë tjetër. Therja kurban të birin jap me kuptuar se asgjë në dynja nuk guxon ta zë vendin e Allahut në zemrën e njeriut dhe se askënd nuk bënë njeriu ta doj më shumë sesa Zotin e tij. Kjo është shkalla më e lartë e devotshmërisë, e përkushtimit ndaj Atij që jeta dhe vdekja jote janë në dorën e Tij.

E kur Ibrahimi e arriti këtë shkallë të devotshmërisë së bashku me të birin e tij, ani pse i biri shumë i ri, por shumë i pjekur dhe i vetëdijshëm, atëherë Allahu i Madhëruar nuk e la të dashurin e Tij ta theri të birin, por i tha: " E kur ata të dy iu dorëzuan urdhrit të Zotit dhe e përmbysi atë në fytyrë (në ballë). Ne e thirrëm atë: "O Ibrahim!" Ti tashmë e zbatove ëndrrën (urdhërin)! Ne kështu i shpërblejmë të mirët! Vërtet, kjo ishte sprovë e qartë. Ne e shpaguam atë me një të therur (kurban) të rëndësishëm" (Kur'an, Safat: 103-107). Ia zbriti një dash të madh dhe i tha: there këtë si shenjë sakrifice, si shenjë devotshmërie e përkushtimi ndaj Meje. Po të nderuar nuk e ka fituar njeriu kënaqësinë e plotë të Zotit të tij derisa mos të jetë në gjendje të bëjë çdo gjë për hir të Tij, nëse është nevoja ta sakrifikoj edhe më të dashurin, më të mirin, më të ëmblin. Nuk guxon askush ta zë në zemrat tona vendin e Allahut, ngase Ai na ka krujuar, të Tij jemi, tek Ai kemi me u kthyer, për askë nuk kemi më shumë nevojë sesa për te. E i lumtur është ai i cili e njeh Atë, e cili i përkushtohet Atij, jeton për Te dhe fiton kënaqësinë e Tij.

Jemi në prag të kurban bajramit, ne do festojmë këtu me familje e dashamir, ndërsa një numër i konsiderueshëm i haxhinjëve nga mbarë bota tashmë kanë arritur në vendet e shenjëta për ta kryer haxhin, për ta adhuruar Allahun atje. Atyre Allahu ua pranoft atë adhurimë dhe u kthefshin shëndosh e mirë, të pastruar nga mëkatet, ndërsa ne po e adhurojmë Zotin tonë këtu, me bajram e me kurban. Allahu na i pranoft veprat e mira, na bëft më të mirë e më të begatshëm, më unik e më të bashkuar. Amin, urime festa të gjithëve.

Phoca PDF